

Sygnatura akt I C 1088/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Ratajska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Wieteka

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda Gminy M. S. kwotę 262 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda Gminy M. S. kwotę 120,39 zł (sto dwadzieścia złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem kosztów procesu.

SSR Julia Ratajska

Sygn. akt I C 1088/18

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Pozwem wniesionym w dniu 19.04.2018 roku powód Gmina M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 262 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.04.2018 roku do dnia zapłaty. Dodatkowo złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że pozwany w dniu 19.05.2017 roku korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Podała, iż pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 260 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w kwocie 2 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 10.05.2018 roku wydanym w postępowaniu upominawczym elektronicznym sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, iż nie uznaje żądania pozwu, bowiem jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, skoro pozwana jako osoba bezrobotna musi ponosić koszty dojazdu do pracodawcy w celu znalezienia pracy. Wskazała, że jako osoba bezrobotna żyje na granicy ubóstwa korzystając z pomocy i wsparcia innych osób.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina M. S. jest organizatorem publicznego transportu zbiorowego w ramach realizacji zadań własnych gminy.

W dniu 19.05.2017 roku pozwana M. K. jechała środkiem komunikacji miejskiej w S. bez ważnego biletu, w związku z czym zgodnie z uchwałą Rady Miasta S. nr XIV/332/11 z dnia 19.12.2011 roku obciążony został opłatą dodatkową w kwocie 260 zł oraz należnością za bilet – 2 zł. Na tę okoliczność został sporządzony protokół nr (...), pod którym pozwana złożyła podpis.

Dowód:

- protokół k. 4;
- uchwała k. 6;
- lista przejazdów bez biletów k. 7.

M. K. została zarejestrowana jako osoba bezrobotna w dniu 14.03.2013 roku. W dniu jazdy bez biletu była nadal zarejestrowana jako osoba bezrobotna.

Dowód:

- karta wizyt k. 13-14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 16 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe z dnia 15.11.1984 roku w związku z Uchwałą Rady Miasta S. nr XIV/332/11 z dnia 19.12.2011 roku.

Na mocy art. 16 ust. 1 Prawa przewozowego, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie do zapisów art. 33 a ust. 1 i 3 Prawa przewozowego, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu, a w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20.01.2005 roku w sprawie sposobu ustalenia wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowanego przez przewoźnika jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu osób lub bagażu bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego albo ulgowego. Konkretną wysokość tej opłaty ustala akt prawa miejscowego, będący źródłem prawa, w postaci Uchwały Rady Miasta S. nr XIV/332/11 z dnia 19.12.2011 roku.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania sprawy, pozwana nie kwestionowała, że jechała w dniu wskazanym w pozwie bez biletu komunikacją miejską w S.. Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Treść i autentyczność protokołu z dnia 19.05.2017 roku nie była poddawana w wątpliwość przez stronę pozwaną. Na tym protokole widniał podpis pozwanej, a jego treść nie budziła wątpliwości co do stanu faktycznego i skuteczności wezwania pozwanej do zapłaty. Oznaczało to zdaniem Sądu iż kontroler zatrzymał bez biletu osobę legitymującą się tym samym dokumentem tożsamości, który został opisany w protokole, zaś osoba zatrzymana swoim podpisem poświadczyła zawarte tam dane osobowe i fakt jechania bez ważnego biletu. a jedynie w przypadku drugiego zatrzymania pozwany odmówił podpisania dokumentu.

Sąd nie znalazł podstaw, by oddalić powództwo na zasady współżycia społecznego, na które de facto powoływała się pozwana. W ocenie Sądu bowiem instytucja nadużycia prawa, wysłowiona w przepisie art. 5 k.c., ma zastosowanie z urzędu, niemniej jednak ciężar dowodu okoliczności relewantnych z tego punktu widzenia spoczywa na stronie, która powołuje się na ochronę, jaką zapewnia jej art. 5 k.c. (tak też: Kazimierz Piasecki Komentarz do kodeksu cywilnego, [w:] K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003). Zgodnie z cytowaną jednostką redakcyjną nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywane prawa i nie korzysta z ochrony.

Pozwana nie wykazała szczególnych okoliczności uzasadniających jej twierdzenia, że pozew jest sprzeczny prawem i niezgodny z zasadami moralnymi. Powód organizują komunikację miejską, ponosząc koszty jej funkcjonowania. Pozwana może przemieszczać się bez konieczności korzystania z odpłatnej komunikacji miejskiej. Pozwana nie wykazała swojej sytuacji majątkowej, a sam fakt bycia osobą zarejestrowaną jako bezrobotna, jak wynika z obserwacji sądu, nie stanowi samoistnie o złej sytuacji majątkowej danej osoby. Powszechnie wiadomym jest, że są osoby, które podejmują pracę nie podlegającą zgłoszeniu, nie ujawniając faktu zatrudnienia w powiatowym urzędzie pracy, bądź żyjące w związku z partnerem, który jest w stanie zapewnić danej osobie wygodny byt bez konieczności podejmowania pracy. W świetle prawa lokalnego na terenie Gminy M. S. nie przewidziano zwolnienia z obowiązku zakupu biletu dla osoby bezrobotnej. Zdaniem Sądy, sytuacji pozwanej, nawet przy przyjęcia, że od wielu lat jest ona osobą bezrobotną, nie jest tak wyjątkowa, aby stanowiła podstawę do nieuwzględnienia żądania powoda.

Wobec powyższego Sąd przyznał powodowi kwotę 262 zł tytułem opłaty za bilet normalny w kwocie 2 zł oraz opłaty dodatkowej za brak ważnego biletu osobowego w kwocie 260 zł. Wysokość tych opłat wynikała z prawa lokalnego.

Omawiając zagadnienie odsetek ustawowych wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym – stosownie do art. 481 § 2 kc - jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Z kolei stan opóźnienia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (art. 476 kc). Roszczenie w dacie 19.04.2018 roku było wymagalne.

Wobec powyższego przyznano powodowi kwotę stanowiącą sumę opłaty przewozowej i opłaty dodatkowej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19.04.2018 roku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania oparto o przepis art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 90 złotych, nadto opłata manipulacyjna w wysokości 0,39 zł.

Dnia 07.02.2019 roku, SSR Julia Ratajska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji wg wzoru nr 13.
3. Akta z pismem lub za 30 dni od wykonania.

Dnia 07.02.2019 roku, SSR Julia Ratajska